

De eerste jaarcursus der opleiding voor diploma B wordt afgesloten door een leerling-verplegersexamen, de tweede jaarcursus door het eerste gedeelte, de derde door het tweede gedeelte van het verplegings-examen.

Uit artikel 6, regelende de eischen van toelating tot het examen, wenscht de examencommissie alles te schrappen wat daarin op diploma B betrekking heeft en daarvoor het volgende in de plaats te stellen:

Tot het 1ste leerling-verplegersexamen, bedoeld in art. 5, worden alleen zij toegelaten, die gedurende ten minste één jaar, onmiddellijk voorafgaande aan den bij het examenreglement vast te stellen fatalen datum, in één erkende inrichting zijn werkzaam geweest, den leeftijd van 19 jaren hebben bereikt, door den eersten geneesheer van het betrokken gesticht geschikt worden geacht voor de krankzinnigenverpleging en de geëischte handgrepen persoonlijk hebben verricht. Om tot het eerste gedeelte van het verplegingsexamen te worden toegelaten, wordt vereischt overlegging van het bewijs, dat het leerling-verplegers-examen met goed gevolg is afgelegd. Om tot het tweede gedeelte te worden toegelaten wordt vereischt een verklaring der directie van de betrokken inrichting, dat de candidaat den leeftijd van 21 jaren heeft bereikt, dat hij een volledigen leertijd van ten minste 3 jaren in hoogstens twee erkende inrichtingen heeft doorgemaakt, en in welke afdelingen hij werkzaam is geweest.

In art. 8 wil de commissie een examenreglement zien voorgeschreven, aldus luidende: De door den minister aangenomen deskundigen zijn geneeskundigen; zij worden benoemd voor den tijd van drie jaren en treden af bij toerbeurt volgens een door den minister vastgestelden rooster. Zij worden vereenigd tot twee commissies, een voor de ziekenverpleging en een voor de krankzinnigenverpleging en genaamd Commissie van gedelegeerden, wier voorzitter door den minister wordt aangewezen, maar die overigens zich zelf constitueren. De secretaris ontvangt een toelage, de leden reis- en verblijfkosten. De commissies stellen ieder een examen-reglement vast, dat de goedkeuring van den minister behoeft; zij vergaderen minstens tweemaal per jaar, vóór het begin en na afloop der examens. Het leerlingverplegersexamen wordt afgenomen door een examen-commissie, benoemd door het bestuur der inrichting en waarin de leeraren der candidaten zitting hebben. Als regel worden de twee gedeelten van het examen voor het diploma B afgenomen in de inrichting, waar de candidaten opgeleid zijn.

Ten slotte wil de examencommissie, dat voor het afleggen van het eerste gedeelte van het examen een examengeld van f 6.— wordt geheven, voor het tweede gedeelte een van f 10.—.

Dit zijn de voornaamste bepalingen van het amendement der genoemde examencommissie. Zij is van meening, dat deze regeling zich beter aansluit aan hetgeen historisch geworden is, dus aan het proefondervindelijk verkregene.

MUNTENDAM.

DE BESTRIJDING DER GELE KOORTS BIJ DE AMERIKANEN. — Op uitnoodiging van de Vereeniging Instituut voor Tropische Geneeskunde Rotterdam-Leiden, heeft prof. FLU een voordracht gehouden over de bestrijding der gele koorts door de Amerikanen. Hieraan ontleenen wij het volgende:

Toen de Amerikanen in het bezit kwamen van Cuba, werden verschillende commissies benoemd om naar de oorzaak en verbreiding der gele koorts te zoeken, met het gevolg, dat de *Stegomyia fasciata* als overbrenger der ziekte werd ontdekt. De Amerikanen hebben toen proeven op menschen (Europeanen en Noord-Amerikanen) genomen om het infectieuze stadium zoowel van den lijder als de mug na te gaan. Toen ook dit bekend was, is men den strijd tegen de ziekte begonnen, bestaande in: 1. dooden der muggen in alle huizen, waar gele koorts geheerscht had; 2. isolatie onder muskieter kleeden en door middel van ijzergaas afgesloten gebouwen in alle gevallen en verdachte gevallen der ziekte; 3. verdelging der muggenbroedplaatsen. In Februari 1901 begon men op deze wijze de ziektebestrijding, met het gevolg, dat in September 1901 het aantal sterfgevallen van 310 tot 18 gedaald was en na September geen enkel sterfgeval meer voorkwam. Een zelfde succes hadden de Amerikanen op de landengte van Panama, waar Colon en Panama

hun beruchten naam als haarden van gele koorts verloren. Hoewel de ziekte nooit in Azië is voorgekomen, dienen de autoriteiten aldaar op hun hoede te zijn. Alle landen, welke belang bij het vraagstuk hebben, moeten gezamenlijk maatregelen treffen, o. m. het instellen van een quarantaine-station, dat door alle schepen, komende uit Zuid- en Midden-Amerikaansche havens, zou moeten worden aangedaan.

E. SLUITER.

BEROEPSBELANGEN.

ART. 109 VERSUS ART. 69 ONGEVALLENWET 1921.

In de opnieuw als geheel uitgegeven Ongevallenwet bijgewerkt met alle wijzigingen, die in den loop der jaren zijn aangebracht (*Stbl.* 819), vindt men als art. 109 (2) de volgende bepaling:

„De bewaarders der registers aan den burgerlijken stand zijn verplicht aan het bestuur der (Rijksverzekerings-)bank bij overlijden van een verzekerde op verzoek van dat bestuur kosteloos toe te zenden een door hen gewaarmerkt afschrift van de oorzaak van den dood van den verzekerde, bedoeld bij art. 5 van de wet van 1 Juni 1865, regelende de uitoefening der geneeskunst”.

Dit is, tot wet verheven, ongeveer wat in het K. B. van 8 December 1902, *Stbl.* 214, reeds als algemeene maatregel van bestuur was bepaald: „bij overlijden van een persoon, wien een rente ingevolge de Ongevallenwet 1901 is toegekend, wordt door het gemeentebestuur aan het bestuur der R. V. B. op diens verzoek kosteloos toegezonden enz.”.

Naar ik uit goede bron verneem, werd dit voorschrift niet algemeen door de gemeentebesturen opgevolgd; althans in een onzer grootste steden niet. En er was ook wel aanleiding tot deze onvolgzaamheid. Immers had men zich nog steeds te houden aan een circulaire van den minister van binnenlandsche zaken van 27 Mei 1902 (zie dit *Tijdschrift* 1902, I, bldz. 1305), waarin, op grond van de bezwaren, die van geneeskundige zijde waren ingebracht tegen de geringe beveiliging hunner verklaringen aan den burgerlijken stand, een regeling wordt aanbevolen, gelijk reeds lang te Amsterdam werd toegepast ((de doodsoorzaak afzonderlijk in een gesloten enveloppe), en verder wordt gezegd:

„Voorts behoort noch door den ambtenaar van den burgerlijken stand, noch door het gemeentebestuur van de verklaring van den geneeskundige *aan wien ook* afschrift te worden gegeven, *tenzij met toestemming van den geneeskundige zelf*”.

De geschiedenis dezer aangelegenheid begint eigenlijk reeds in 1888. Toen de algemeene vergadering onzer Maatschappij in dat jaar had besloten, ten behoeve van de levensverzekeringsmaatschappijen geen verklaringen omtrent de doodsoorzaak af te geven, en deze maatschappijen blijkbaar hadden ondervonden, dat dit besluit door velen werd opgevolgd, trachtten zij, en met goed gevolg, van den burgerlijken stand afschriften te krijgen, gelijk nu in art. 109 der Ongevallenwet worden verlangd. De geneeskundigen, die volgens art. 5 der wet van 1 Juni 1865 „naar